

за лакъта, и гласътъ му стана дрезгавъ —
ето тая нищожна случка ме изгори отъ
мжка днесъ. Изведнажъ, оная далечна ве-
черъ, оная нощъ, разсъмването, когато си
тръгвахъ, възкръснаха въ мене по-живи
отъ всѣкога, и ме подлудяватъ. Когато я
видѣхъ днесъ, въ сѣщия мигъ почувству-
вахъ, че това е то единствената жена,
която нѣкога съмъ обичалъ, която е могла
да даде смисълъ, да изпълни цѣлия ми
животъ. Не се усмихвай! Не почувству-
вахъ това, когато тя ме отмина, но още
щомъ я познахъ, казвамъ ти! Това не е
никакво засѣгнато честолюбие, или късна
ревностъ. Просто, съ цѣлото си сѣщество
усѣтихъ, че това е нѣ, човѣкътъ, който ми
е трѣбвалъ, а всичко, което имамъ днесъ
е лоша лъжа, подправка, просташка фал-
шификация на щастие. Разбирашъ ли? —
Ахъ, зная, зная! Ще речешъ — тъй сега
ми се струва! Но, Боже мой, нали това,
именно е най-важното, какъ сега ми се
струва, какво сега чувствувамъ?.. Въ сѣщ-
ностъ, не това е за което почнахъ да ти
разказвамъ. Това може да е мжка, угри-
зение за нѣщо непоправимо. Да. Всичко
това е много тежко — но може да се раз-